

RADU FLÓRA:

Dal az én hazámról

Az én hazámat hat tenger nem éri,
népek tengerén zöldelő kis sziget,
testét nem szelik délkörök,
de, rabul, lelkét nem adta senkinek.

Az én hazám szablyát markolt kezében,
mikor janicsárló bős patája vágta,
és akkor is, amikor teuton-tankok dübörögtek.
Tűzben égett mindig a Szabadság álma.

Az én hazám gyönyörű, színes festmény,
a vén Triglávától a Kajmakcsalánig.
Olyan, mint kert, melynek dús pompája
évről-évre szebbé, erősebbé válik.

Az én hazám ma nyüzsgő hangyaboly,
vagy méhkaptár, zsúfolva szorgos méhvel,
nyitott könyv, vaskos, betűkkel teli,
melyekben a holnap erjed, terjed széjjel.

Az én hazám tudja: ekeszarvtól jöttem,
de nem kérdi senki fajtám, származásom,
véretem se (miért tegnapi még vertek),
csak azt: van-e munkám, s van-e álmom?

O, hazám, dehogyis nem adnám tenéked
agyam rejtekéből legféltettebb titkom.
Munkás karom és a ceruzámat, —
s vajh tudnék előtted álmodozni titkon?

(Gál László fordítása)

(A régi Magyarországon és a régi Jugoszláviában egyformán elnyomott vajdasági román nép csak a felszabadulás óta beszélhet szabadon kultúráról, fejlődésről, felemelkedésről. Az egyre izmosodó vajdasági román sajtó, könyvkiadás, az új iskolák tanulói napról-napra tanúságot tesznek arról, hogy a rab-századok mennyi tehetséget hagytak elpusztulni, nyomtalanul eltűnni a népek éjszakájában. A velünk testvéri közösségben élő vajdasági román nép két kiemelkedő tehetségének versét közöljük ezúttal és a jövőben is — ahogy ők is a mienket —, figyelemmel kísérjük kultúréletük fejlődését, erősödését.)